

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucurosi de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Veniți, căci iată gata sunt toate !” (Luca 18, 17).

Evanghelia Duminicii de azi ne vestește despre un om, care a făcut cină mare și și-a invitat toți prietenii ca să ia parte, dar aceștia n'au voit. Unul s'a scuzat cu una, altul cu alta, până ce omul s'a supărat și i-a adunat, să se bucure de masa sa, de pe drumuri, pe toți ceice mai înainte nu erau chemați.

Sufletul nostru omenesc aruncat incoace și încolo de valurile lumii, își caută fericirea. O căutăm în sănătate, dar aceasta nu ne mulțumește; o căutăm în tărie, dar ea nu ne este destulă; o căutăm în bogăție, dar ea nu ne poate sătura; o căutăm în frumusețe, dar ea este trecătoare; o căutăm în putere, dar acesteia nici odată nu-i ajungem adâncurile și când cu greu vedem, că lumea nu ne dă binele: Abia dacă atunci, în gălăgia ca de târg și în nestatornicia dorințelor noastre, auzim și înțelegem glasul atât de dulce și atât de cunoscut, al Domnului: care ne cheamă la masa bucuriilor sale: „Veniți la mine toți cei însărcinați și osteniți, că eu vă-voiu mângăia pe voi !”

Și abia atunci, când deja am călcat toate cărările rătăcite, înțelegem, că El este Domnul Nostru, de El trebuie să ascultăm.

În timpul de pregătire pentru sărbătoarea nașterii Lui, în postul Crăciunului, se cade, să venim, să-l vedem pe acest Domn, care ne cheamă la cina sa, și să strigăm ca muierea samarineană, care întâlnindu-L la fântână și grăind cu el, a alergat în oraș strigând: „veniți și vedeți omul, oare el este Hristos ? !”

Veniți și vedeți, dacă găsiți undeva

mai bun, mai mare, mai sfânt decât El, care ne cheamă, ca să-i urmăm !

Isus Hristos e lumină. Dacă cercetăm după unele virtuți, pe care am vrea să le vedem realizate în cineva, întrebăm mai întâiu, dacă acele virtuți sunt cu puțință ? Isus Hristos ni-se arată cu însușiri care întrec mintea noastră, El săvârșește fapte care întrec marginile puterii omenești. Dar viața lui este un fapt. Minunile lui sunt fapte; învierea lui este întâmplare adevărată; credința și mucenicia Apostolilor lui sunt fapte istorice, față de care cade orice indoială. Aci nu mai are loc întrebarea, dacă ele sunt cu puțință. Înaintea faptului trebuie să se plece mintea omenească. Numai cât, faptele care sunt peste fire, ne dovedesc obârșia de peste fire a celuiia, care le-a făcut. Ne dovedesc că este Dumnezeu adevărat, celace ne cheamă și că, la masa lui vom avea parte de bucuria deplină. Calea pe care ne cheamă Domnul să mergem, nu este arătată în graiul întortochiat al științelor, nici nu este scoasă din desfășurarea gândirii, ci este străbătută de El, luminată de viața Lui... într'adevăr, celce o cunoaște adevărul și are parte de viață. El Hristos prin viața Lui ne prezintă înțelegerea adevărului, ne luminează pe noi, El este farul conducător al vieții noastre, El este lumină.

Dar Isus Hristos nu este numai lumină, ci și putere de viață.

Nu ne mulțumește nici o învățătură, care pelângă minte nu-i face destul toată odată și inimii noastre. Este rece orice credință, care nu este străbătută de focul simțimentelor, care să ne îndemne la fapte, fie ele faptele milei sau ale vitejiei, care nu cunoaște piedici. Isus Hristos ne-a învățat la iubire, ne-a învățat și la fapte. Acest

cuvânt: iubire, în viața Mântuitorului, a trecut prin botezul, care l-a ridicat dela rangul de un imbold al firii, la cinstea de virtute dumnezeiască. L-a ridicat dela treapta dragostei de sine, la treapta dragostei de aproapele, până la jertfă, după exemplul Domnului: „Nimeni nu are mai mare iubire decât aceasta, ca să-și pună sufletul său pentru prietenii săi.”

Intr'adevăr, a iubi creștinește, înseamnă a fi un viteaz, ca Isus Hristos, viteaz în răbdare, viteaz în faptele cele bune, viteaz în statornicie până la moarte. Mare virtute și mare vitejie este într'aceea, ca să faci binele și să rabzi nedreptatea și cu aceasta să nu te urești niciodată. — Răsplata acestei vitejii este: Domnul. La El să venim, să nu ne înspăimântăm de, Domnul care ne așteaptă, căci la masa Lui, care este gata pentru toți prietenii săi, locul celor ce nu-i ascultă chemarea, va fi dat altora, căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

Sărăcia.

În această criză financiară toată lumea vorbește despre sărăcie: toți căutam mijloace de a-o îndulci, ba chiar a-o înceta și domnii în parlamentul Țării, de trei săptămâni numai cu chestia aceasta se ocupă. Așa și eu voiu vorbi despre sărăcie. Noi, maramureșenii încă mai mult suferim de sărăcie, decât ceilalți Români, căci la noi și în vremuri de belșug a fost viața mai grea, decât în alte locuri. Dar dacă suntem săraci, măcar prin sărăcia noastră să ne câștigăm merite înaintea lui Dumnezeu. Cum vom câștiga prin sărăcia noastră merite cerești?

1. Dacă o suportăm sărăcia cu răbdare. Să nu ne căim de ea, să nu ne pierdem curajul, căci, ce nu ne dă Dumnezeu în ziua de azi, mâine poate ne va dărui, numai să ne încredem în El. Să ne amintim adesea, că Isus cât de sărac a fost și să privim sărăcia noastră, ca un titlu de nobleță, care ne face asemănători cu Isus,

2. Dacă ne indostulim cu puțin. Un filosof grec a spus: Dacă vrei să faci pe cineva fericit, nu-i adăuga averii sale nimic, ci scade-i din pretențiile sale. Dacă avem pâinea noastră cea de toate zilele, să fim îndestulați, căci mulți sunt, cari nici aceasta nu au. Să nu ne întindem mai departe,

decât până unde ne ajunge învălitoarea. Sunt sate, în cari, Dumineca se cheltuește mai mult, în crâșme și la jocuri, decât cât costă întreținerea tuturor locuitorilor pe întreaga săptămână. Așa nu se poate aștepta ajutorul lui Dumnezeu, când în loc, ca să se ceară acesta, în Sf. Liturghie, se petrece Sf. Duminecă în beție și în desfrâu. Să se îndestulească fiecare cu cât are și să nu-l invidieze pe acela, care are mai mult. Dacă a câștigat cineva mai mult în decursul săptămânii, să nu se grăbiască, ca să bea Dumineca plusul de câștig.

3. Dacă ajutorăm pe cei mai săraci cași noi, Dumnezeu ne va înapoia ce-am dat noi, însuțit. Căci mai mult au valorat înaintea lui Dumnezeu cei doi bani a sărmanei văduve, decât banii de aur ai farizeilor. Fiecare să se năzuiască după puterea lui, să facă bine și atunci sărăcia lui va fi binecuvântată.

Dr. Irina Berinde.

Omul cu „două fețe“ ...

Când ne străbat în urechi acestea cuvinte, de bună seamă, că ele vor deștepta, atunci în pripă, în mintea multora o mirare, o surprindere oarecare. Cum se poate una ca aceasta? Ce și poate fi așa ceva? Unii vor zice, cine știe, despre ce „stârpitură” de om va fi vorba. Alții își vor inchipui, că avem de a face cu ceva „ciudățenie” a firei, alții își vor înfățișa ceva „pocitură” de om; alții vor crede, că se vorbește despre o biată ființă omenească urâtă, grozavă, respingătoare, o spaimă a ochilor. Și toți aceștia cuprind câte o parte oarecare din adevăr. Și unii și alții spun ceva, rup câte puțin din „miezul” adevărului. Vor veni însă alții și ne vor face să credem, lămurindu-ne, că aici e vorba mai mult, despre ceva om ușuratic, schimbăcios ca vremea, lingușitor față de cei mari, de cari se teme și obraznic față de cei mici, pe cari îi crede mai slabi decât el și în urmăre își inchipuie, că față de unii cași aceștia își poate arăta „colții.” Alții vor spune, că acesta, este acel fel de om: care în față, te laudă, te vorbește de bine, ți-se arată cel mai bun și cel mai de încredere prieten și binevoitor, ai crede, cum zice Românul: că „ar sări și în foc pentru tine” — și când colo, el în

dosul tău, înaintea altora își „schimbă fața” și începe să-și „arate ghiarele,” să te facă în fel și chip, să te ponegriască, să „nu te facă bun de nimic.” Și trebuie să mărturisim, că până acum aceștia s’au apropiat mai mult de adevăr. Deoarece, de bună seamă, că vorbind în acest loc despre: omul cu „două fețe,” noi nu vom avea în vedere ceva „sluțenie” de om, de care putem vedea, că ni-se arată pentru bani, la târgurile mari de peste an, prin cele circuri, la panorame ori în ceva chipuri ciudate la cinematograful, în cari locuri, — să se arate de mirare lumii, ca să deschidă copiii și oamenii mai „neumblați” ochi mari la el. Ci, despre ceva „pasăre bună,” cum am cuprinde în două vorbe, pe acest om „minunat” al nostru. Și în sfârșit, — vor urma alții, cari vor întări, că acest sărman om, este: „blăstămat,” că cine știe ce fel de păcate de — ale părinților ispășește, că e „însemnat” pentru cine știe ce faptă grea... Și poate că nu greșim, când trebuie să recunoaștem, că dintre toate părerile înșirate, aceasta din urmă e mai aproape de gândul nostru, de ceace voim să înfățișăm prin acelea vorbe. Și totuș nici această părere nu acopere nici pe departe, adevăratul lor înțeles. Ele cuprind însă: o străvezie umbră de asemănare. Deoarece gândul nostru este, să încercăm, să însemnăm prin vorbele acelea, pe acele nefericite ființe omenesti, cari scârbesc și otrăvesc lumea și mai presus de toate, — ispitesc pe Dumnezeu prin cele „două fețe” ale sufletului lor. Aceștia sunt aceia, despre cari spune sf. Scriptură, că sunt: „morminte spoite,” cari înlăuntrul ascund putrejunea, că: „strecură cămila și opresc acul,” că: „văd așchia din ochiul deaproapelui și bârna din ochiul lor nu o văd,” că: încercă să slujiască la doi domni, cu toate că, — după cum ne spune și D. nostru Iesus Christos: „Nimeni nu poate sluji la doi domni, ci: sau pe unul îl va urî și pe celalalt îl va iubi sau unuia i-se va supune și pe celalalt îl va disprețui.” Dupăcum două săbii, nu pot să stea într’o teacă, astfel nici acel lucru nu se poate. Ori vor sluji, — ni-se spune mai departe, — lui Dumnezeu ori diavolului, însă la doi stăpâni, în acelaș timp, nu vor putea sluji niciodată. Ori se dă omul de partea binelui și luptă să-l impliniască ori de partea răului. Târguiață și cale mijlocie între bine și rău nu este. Dupăcum apa

trebuie să fie ori caldă ori rece, altfel nu e apă, astfel și omul ori va fi bun prin fapte bune ori rău. Altfel nu se poate... — Și totuș, — câte suflete nebune au fost și vor mai fi până la sfârșitul veacurilor, cari împotriva glasului conștiinței și a bunului lor simț, nu au voit, să spună, — cum zice sf. Scriptură: „binelui, că e bine și răului, că e rău” și vorba lor nu a fost: „așa — așa și nu — nu,” ci cu de-a sila, orbește și fără rușine, au îndrăsnit să spună răului, că e bine, întunerecului, că este lumină, dreptului, că e nedrept, adevărului, că e minciună și alte fărădelegi, de cari se înfioară mintea sănătoasă și bunul simț și se cutremură sufletul.

Și cu toate acestea, cu deosebire în zilele noastre, este grea lumea de astfel de suflete cu „două fețe,” cari în fața banului, a ispitei, a datorinței, a încercărilor, a mai marilor, a credinței, chiar înaintea cunoscătorului celor mai ascunse gânduri și a Stăpânului sufletelor și a adevărului vecinic: în fața lui Dzeu, încearcă și au nerușinarea și îndrăzneala, să arate din afară altceva, decât ceace știu, aud, văd și simțesc, că: e bun, potrivit ori adevărat. Ei una știu și simțesc și alta fac. Unii cași aceștia, știind și voind, nefericesc și osândesc silit sufletul lor și al altora. Ei sunt aceia, cari sapă și dărâmă temelia și viitorul țărilor, cari amăgesc și nimicesc viața sufletelor ușoare și nepăsătoare. Peștii apelor știu pe unde și cum să înoate și înoată cum trebuie, păsările zboară și fiarele se târăsc și umblă pe picioarele lor și toate se țin de legile firei, — numai acestea ființe cu chip de om și cu sufletul cu „două fețe,” ar voi să răstoarne din temelii mersul și adevăratul înțeles al vieții vecinice și pământesti. Apoi, — dacă ne-am înspăimânta de o „pocitură”, care trupește, ar avea „două fețe,” — urmează din judecata celui mai mărginit om, că atunci, cu atât mai vârtos, neasemănat mai nesuferiți și mai fioroși sunt aceia, cari sufletește ni-se arată cu „două fețe.” Pe suprafața pământului nu sunt ființe mai scârboase și mai urgisite, decât acestea suflete împietrite, indoite și învrăjbite între sine: leproșii sufletesti. De mulți ne izbim și noi zilnic: cu scârbă și cu cutremurare să fugim și de umbra lor. De către aceștia cu ură și cu înfricoșată mânie își întoarce „fața Sa” însuș dreptul judecător: Dumnezeu, — a cărui față, nicidecum nu o vor vedea...

Bibliografie

A apărut: „*In Memoriam*”, prinos memoriei episcopului *Dr. Demetriu Radu*, la a zecea aniversare a tragicei sale morți, de: *Dr. Iacob Radu* prepozit capitular, protonotar apostolic. Are următorul cuprins: Prefața. Partea I.: *Revoluția, Comunismul, Invierea, In România mare. Partea II.: Notițe biografice, Dezastrul, Comemorarea în Cameră și în Senat, Funerariile, Doliul și condoleanțele, Voci de presă. Inmormântarea definitivă în biserica din Rădești. Cetind acest op, scris cu peană competentă, ni-se evocă figura marelui dispărut ca român neînricat, arhiepiscop de model, mult iubit și de rară generozitate, căzută jertfă unei crime zguduitoare în Senatul României mari. Prețul 100 Lei. Se poate procura dela autor în Oradea Mare (Episcopia română unită).*

Cvătăm cu mulțumită suma de Lei 104 primită dela dl. *Mihai Stefan Sighet* și Lei 52 primită dela dl. *Alexandru Cuza Anderco* Borșa drept abonamente pentru „Duminica”.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”

tradus și tălcuit de p. dr. *Bălan*
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Asociațiunea pentru cultura poporului român din Maramureș sub numire de „Biblioteca populară creștină din Maramureș”

până în prezent a scos de sub tipar următoarele cărți de mult folos:

- No. 1. „Marele dar al credinții.” de *Părintele dela Bistrița* Preț 6 Lei
- No. 2. „Mărturisirea sau Spovedania” de *P. d. B.* Preț 6 Lei
- No. 3. „Duminecile dela Paști până la Rusalii” de *P. de sub Munte.* Preț 6 Lei
- No. 4. „Datorințele Părinților față de copiii lor” de *P. d. B.* Preț 4 Lei
- No. 5. „Duminecile după Rusalii până la ziua Crucii” Prelucrare de *P. de sub Munți* Preț 6 Lei
- No. 6. „Dumnezeu și Preasfânta Treime” Prelucrare de *P. d. B.* Preț 6 Lei
- No. 7. „Porunca a șaptea alui Dumnezeu” să nu furi. Prelucrare de *P. d. B.* Preț 4 Lei
- No. 8. „Duminecile după ziua Crucii până la Crăciun de Păr. sub M. Pr. 8 Lei
- No. 9. „Duminecile după Crăciun până la Paști” Prelucrare de *Păr. de sub Munte.* Preț 10 Lei.
- No. 10. „Datorințele mamelor față de prunci.” Prelucrare de *P. d. Bistrița.* Preț 4 Lei
- No. 11. „Intruparea Fiului lui Dumnezeu. Prelucrare de *Păr. d. Bistrița.* Preț 10 L
- No. 12. „Adevărata Biserică Creștină”. Prelucrare de *Părintele dela Bistrița.* Preț 12 Lei.
- No. 13. „Să iubim pe Domnul Nostru Isus Hristos.” Prelucrare de *Părintele d. Bistrița.* Preț 12 Lei.
- No. 14. „Sudalma limba dracului”. Prelucrare de *Părintelele de sub munți.* Preț 4 Lei.
- Nr. 15. „Să iubim pe Preasfânta Maria Maica lui Dumnezeu”. Prelucrare de *Păr. dela Bistrița.* Preț 8 Lei.
- No. 16. „Să iubim pe Sfântul Iosif Logodnicul Preacuratei Fecioare Maria. Prelucrare de *Părintele d. Bistrița.* Preț 8 Lei.

Calendar săptămânal.

14 — 20 Decembrie 1930.

14. Duminica XIII d. In Crucii, Strămoșilor (Ev. Luca 14, 16) M. Tires.
15. Luni. M. Elefterie.
16. Marți. Pr. Agen † 600 a. Hr.
17. Mercuri. Pr. Daniil.
18. Joi M. Sebastian.
19. Vineri. M. Bonifaciu.
20. Sâmbătă. M. Ignatie † 107.

Tipografia Asociațiunii pentru Cultura Poporului Român din Maramureș.

